

# [Még mindig tépelődöm...]

Még mindig tépelődöm s szavakat rakok  
magam elé, mint kenyérből készített  
sakkfigurákat,  
hogy hát miféle szeretet, ha szeretet,  
amit hordozok és miféle bánat?

Nem én alázkodtam meg, te aláztál  
minden tekintetteddel s még elhallgatott  
szavaiddal is,  
s ne gondold azt, hogy elfelejtem, megőrzöm  
és a kapott  
sebet vissza is adnám, ha lehetne,  
de nem bánthalak s olyan jó ez nekem:  
valamit én is megbocsájthatok.

1965 / Új Dunatáj 1996 / 2

---

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)